

RUSTELOOS

Met gebogen hoofd klop ik bij U aan.
Zie mij en mijn onmacht nu toch staan.
Nauwelijks is Uw deur open gegaan
of ik werp mijn ellende bij U naar binnen.
Mijn God! Als ik U was
dan zou ik met mij niet weer opnieuw beginnen.
U gaf al zo vaak en zoveel.
Maakte keer op keer heel.
Maar onverzadigbaar blijf ik verzinnen.
De moeite die het me kost
om niets steeds te herhalen
wat ik U vroeg.
Want het is met samengebalde handen
ogen, die van ingehouden tranen branden
dat ik fluister:
Uw genade is mij genoeg.

Anke Pronk-Waterlander